

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan uvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 8 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. na mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Gospodskih ulicah št. 12. Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Zopet boj proti slovenskim krajnim imenom.

Ni še dolgo tega, kar smo poudarjali, da so začeli Nemci sistematično tajiti ujim neljube priče o nekdanji razširjenosti slovenskega naroda in slovenskega jezika. Krajna imena, katerih deblo je dolgo časa veljalo mej učenjaki kot slovensko, tolmačijo se sedaj drugače, celo iz romanščine (n. pr. pf. Unterforchner v programih Litomoriške gimnazije l. 1887—89), in priznava se jim k večjemu le še nekak slovensk „zvok“. Kjer pa naši nasprotniki ne morejo utajiti slovenskega izvora krajevnih imen, tam si pa pomagajo z zvijačno trditvijo, da so slovenski le prestave ali spake prvotnih nemških izrazov. To pa ne nasprotuje le zgodovinski resnici, marveč tudi zdravi logiki, ker vsakdo vé, da Slovenci že davno nimajo nobenega upliva več po nemških ali ponemčenih deželah in da torej tudi neso mogli za nemške kraje slovenskih poznavanj izmišljati, kamo-li v veljavo spravljati.

Dokler Nemci skušajo tajiti slovensk izvor krajevnih imen v deželah, ki so zdaj že popolnoma ponemčene, do tedaj ima taka tajitev le akademiško veljavo in nobene praktične vrednosti. Vse drugače je pa, ako se skušajo iztrebiti slovenska imena v deželah, kjer žive Slovenci z Nemci pomešani, kjer je torej tudi slovenščina po zakonu zajamčen deželni jezik. Tu ni treba braniti slovenskih imen le v tistih krajih, kjer še sedaj Slovenci stanujejo, nego braniti je treba slovenske izraze tudi za že ponemčene kraje in zahtevati, da se jim uradno prizna ista vrednost, kakor nemškim imenom, ter da se jih sme v javnih pismih in uradnih zapisih ravno tako rabiti, kakor nemška.

Na Štajerskem menda do sedaj še ni prišlo niti najhujšemu nemčurju na um, od Slovencev zahtevati, naj pišejo „Graz“ mesto Gradec, ali pa „Leoben“ mesto Ljubno; da, niti „Maribora“ jim ne vzkratujejo, dasiravno je to ime čisto po nemškem „Marpurhu“ prirojeno. Vse drugače je pa na Koroškem. Tam hočejo Slovence prepovedati

rabiti slovenska imena za sedaj že ponemčene kraje in zahtevajo, da imajo izginiti iz vseh javnih imenikov in zapisnikov izrazi: Beljak, Trbiž, Trg, Sv. mesto, Svinec, Sv. Hema itd. itd. Nemci čutijo nekako ponižanje svoje narodnosti, ako vidijo in slišijo, da še sedaj, po toliko stoletjih tujčenja in tlaččenja, neso mogli iztrebiti slovenskih krajevnih imen in ne izbrisati sledu, ali po njih mnenji „grdega madeža“, da imajo tudi čisto nemški kraji še vedno pristna slovenska poznamovanja.

Že pokojni Urban Jarnik se je po pravici norčeval iz koroških Nemcev, da vsa njih krajevna imena končujejo na „ach“ in „weh!“ Redko najdeš v nemškem delu Koroške ime, ki bi moglo popolnoma zatajiti svoj slovenski izvor. In vender se je našel človek, ki se drzne temu oporekati, ki se drzne zgodovini v obraz biti, akoravno bi jo moral ravno on najbolj spoštovati, ker je arhivar „Koroškega zgodovinskega društva“. A. pl. Jakš (kaj ne, to ime zveni popolnoma nemško?) izdal je letošnje poletje že drugo brošurico proti koroškim Slovincem, ki branijo svojo narodnostno svetinjo in visoko drže narodni prapor v tužnem Korotanu. On sicer taji, da bi hotel s tem politične namene dosežati in imenuje svojo brošuro „eine offene Antwort auf die vom kath. polit. Vereine herausgegebene anonyme Schrift“ etc. S tem pa ne namerava družega, nego izzivati spisatelja prve, v našem listu uvaževane knjižice „Zur Ortsnamenforschung in Kärnten“, da bi svojo brezimnost popustil in se s polnim imenom podpisal. To bi potem planili kot volkovi in ga trgali po vseh strupenih glasilih, katerih kar mrgoli mej ponemčenimi Slovinci, in če je ta pisatelj slučajno v c. kr. službi, spravili bi ga gotovo iz dežele, daleč tja gori na prusko mejo, in sicer samo zato, ker je resnico pisal!

Katoliško-politično in poljedelsko društvo za Slovence na Koroškem je koj spoznalo veliko nevarnost, ki preti naši narodnosti od tacega pačenja slovenskih imen, in da prepreči morebitne hude posledice, izdalo je drugo knjižico proti Jakšu pod naslovom „Schlusswort zur Ortsnamenforschung in

Kärnten“. Obe dve knjižici prodaja knjigar A. Raunacker po 30 kr., in kdor se zanima za narodno gibanje na Koroškem, temu bodita omenjeni knjižici toplo priporočeni že z ozirom na to, da ne bode imelo omenjeno društvo poleg truda in delovanja še materijalne izgube.

V prvem delu knjižice našteva gosp. pisatelj, kolikrat je pl. Jakš po zraku udaril, mesto po avtorju prve knjižice. Očita mu, da se bolj briga za to, kdo je pisal, nego kaj je pisal. Dokazuje mu, da ni mogel nobene trditve prve knjižice ovreči, nego da si pomaga le zgolj s frazami, n. pr. da je ta prva knjižica pisana „bunt und kraus“. Na nekaterih mestih se pl. Jakš pač umika in olepšuje ali ublažuje svoje napačne trditve ter jih nekako po ovinkih preklicuje. O pokojnem Jarniku izreka preostro, krivično sodbo. V drugi brošuri trdi pl. Jakš več stvari ravno nasprotno, nego v prvi in skuša postaviti se popolnoma na znanstveno stališče, češ: Jaz se ne protivim slovenskim imenom, če so ljudstvu znana in v narodu ukoreninjena, nego jaz se borim le proti skovanim krajnim imenom.“ Ali slovenski pisatelj mu je dokazal, da to ni res, marveč da je ves njegov spis strankarsk, tendenciozen.

Še bolj pereč za g. pl. Jakša pa je drugi del knjižice, v katerem mu dokazuje pisatelj tako rekoč nevednost in nesposobnost za tolmačenje krajnih imen. Ni zadosti namreč opirati se samo na mrtve črke listin, kakor dela pl. Jakš, nego treba je preiskati, kateri je pravi, prvotni izraz za dotični kraj. Spisatelj listin so namreč krivo beležili še celo nemška imena, kamo-li slovenska. Pl. Jakš nema ni pojma o slovenski slovnici, zato ne more razumeti, kako je nastalo iz „v Beljanah“ Vellach in zato izvaja tudi Oslico od „csojen“. Pa tudi iz nemščine mora njegovo znanje kaj plitko biti, drugače bi ne mogel trditi, da je „Eis“ (Led) postalo iz „Eisen“. Tudi zagovarja pl. Jakš mnenje, da bi se morala slovenska krajevna imena dijalektno, ne po književnemu jeziku pisati.

Gosp. pisatelj druge knjižice izjavlja odločno

LISTEK.

Pik dama.

Povest, spisal A. S. Puškin, poslovenil Z. D.

(Dalje.)

III.

Konaj je Lizabeta Ivanovna odložila klobuk in plašč, je že grofinja ponjo poslala in velela upreti voz. Sli sta k vozu, da bi vanj stopili. V tem trenutku, ko sta dva lakaja pomagala stari dami ustopiti v voz, zagledala je Lizabeta Ivanovna tik voza svojega inženjerja; on jo je prijel za roko, ona ni mogla od strahu zarudeti in mladi častnik je izgubil pustivši v njeni roki pismo. Ona ga je utaknila v rokavico in vso pot ni ničesar videla niti slišala. Grofinja je imela navado, v vozu neprestano upraševati: koga smo srečali, kako se zove ta most, kaj stoji zapisano na oni tabli. Lizabeta Ivanovna je ves čas čudno odgovarjala in je s tem grofinjo razjarila. — Kaj se je tebi pripetilo, ljuba moja? Si li čisto otupnela? Me li ne slišiš ali ne razumeš? Hvala Bogu! jaz ne jecljam niti nisem prišla ob pamet.

Lizabeta Ivanovna je ni poslušala. Vrnivši se domov, je hitela v svojo sobo in potegnila pismo iz rokavice; pismo ni bilo zapečateno. V njem ji je

častnik odkril svojo ljubezen; nežno, s spoštovanjem, in od besede do besede posneto po nekem nemškem romanu. Pa Lizabeta Ivanovna ni razumela nemškega in je bila s pismom zelo zadovoljna.

Vender jo je to pismo zelo vznemirilo. Prvikrat se je podala v tajno zvezo z mladim možem. Njegova drznost jo je prestrašila. Očitela si je svoje neprevidno ravnanje in ni vedela, kaj bi storila. Bi li v bodoče ne sedela več pri oknu in s preziranjem odzela mlademu častniku veselje k nadaljnemu zasledovanju? ali bi mu pismo nazaj poslala? ali mu hladno odgovorila? Nikogar ni imela, s komur bi se bila posvetovala, ne prijateljice niti svetovalk. Sklenila je odpisati. Sedla je za mizo, vzela pero, papir, in se zamislila. Nekolikokrat je začela pismo — in ga zopet raztrgala; te besede so se ji zdele predobre, one zopet prehude. Naposled se je vender osrčila in napisala par vrstic, s katerimi je bila zadovoljna, „Jaz sem uverjena — je pisala — da imate Vi poštene namene, in da me ne bodete s kakim nepremišljenim dejanjem razžalili; vender se naše znanje na tak način ne sme začeti. Vračam Vam pismo Vaše in se nadajem, da v bodoče ne bom imela uzroka, se pritoževati za nezasluženo preziranje.“

Drugi dan, ko je videla Hermana prihajati, je Lizabeta Ivanovna ustala od vezilne napetnice, šla v salon, odprla okno in vrgla pismo na ulico,

zaupaje na gibčnost mladega častnika. Herman je prihitel, ga prestregel in se podal v konditorijo. Odtrgal je pečat in našel zraven svojega lastnega pisma tudi Lizabetin odgovor. On se je tega tudi nadejal in se je vrnil domov, čisto zamišljen v svojo spletko.

Tri dni potem je prinesla Lizabeti Ivanovni mlada bistrogledna deklica, služka v prodajalnici modnih oblačil, pismo. Lizabeta Ivanovna ga je odprla z velikim nemirom, boječ se, da ne bi jo kdo terjal, kar zapazi Hermanovo pisavo. — „Vi ste se zmotili, ljuba moja“, reče ona, „to pismo ni za mene“.

„Ne. Gotovo je za Vas“, odgovori ji predrzno devojka z lakavim nasmehom. „Ivolite ga le prečitati.“ Lizabeta je prečitala bilet. Herman je zahteval snidenje.

— „To je nemogoče“, reče Lizabeta Ivanovna ter se prestraši te nezaslišane zahteve. In s tem je raztrgala pismo v drobne kosce.

— „Če ni bilo za Vas, zakaj ste ga pa raztrgali“, reče deklica, jaz bi ga vsaj morala onemu dati nazaj, ki mi ga je dal“.

— Bodite tako dobri, ljuba moja, reče Lizabeta Ivanovna, pri tej opombi se razsrdilši, bodite tako prijazni, in mi ne nosite v prihodnje nobenih pisem več, onemu pa, ki Vas je poslal, recite, da naj se sramuje.

svoje prepričanje, da, ko bi se praktično izveli toponomastični nazori g. pl. Jakša, bi se s tem gotovo škodovalo narodnim pravam koroških Slovencev. Kakor na Češkem, tako se hočejo Nemci tudi na Koroškem obdati z nedotakljivo trdnjavo, katere bi ne smel nihče napadati, sami pa da bi svobodno smeli streljati iz svoje trdnjave na razorožene Slovence. Da se to ne bode zgodilo, k temu je izvestno mnogo pripomogla ravnokar izdana knjižica kat. polit. društva za koroške Slovence. Tistemu, komur je bila namenjena, razpihala je pošteno žrjavico, da mu bode celo zimo zadosti vroče, a tudi njegove pokrovitelje, oziroma tiste, ki g. pl. Jakša naprej rinejo, prepričala bode do dobrega, kako slabega prvobornika so si izbrali za svoje krivične namene.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani, 25. septembra.

Nemščina v Istri.

Svoje dni bil je v Istri italijanski jezik izključno uradni jezik, katerega razširjanje je bilo državne uprave največja, da ne rečemo jedina skrb. Odkar so se pa začeli isterski Slovani zavedati svojih pravic in terjati, da se z njimi govori v njih jeziku, izpremenila so oblastva svojo metodo ovirati slovansko uradovanja, in nadomestila italijansčino v onih krajih, kjer se je stanovniki odločno in vstrajno branijo, z — nemščino. To je gotovo le izraz očetovske skrbi in naklonjenosti do istrskih Slovanov, katero dokumentujejo na ta način baš državni uradniki na Primorskem, ki so svoji ljubezni do nas dali že večkrat primernega duška. Tudi magistrat Pazinski osrečilo je okrajno glavarstvo z nemškimi dopisi in namestništvo je to novotarijo potrdilo, hoteč s tem pokazati narodni večini v mestni zbornici Pazinski jasno in določno: „Vašega jezika ne priznavamo, če pa nečete, da Vam dopisujemo italijanski, dobro, Vam bomo pa dopisovali nemški — hrvaški pa nikakor ne! — Proti odloku namestništva v Trstu pritožila se je mestna občina Pazinska na ministerstvo in te dni došla je rešitev, v kateri ministerstvo izreka, da mestni občini Pazinski ni smeti uradno dopisovati v nemškem jeziku, ker nemščina v Istri ni deželni jezik. — To je izvestno rešitev, ki bode imela dobrih posledic, glede mesta Pazina pa sodimo, da i zdaj ne bode dobival hrvaških dopisov, ampak namesto nemških — zopet italijanske.

Češki realisti.

Znana malobrojna skupina čeških realistov, katero vodi nikdar zadovoljni prof. Masaryk, prišla je, kakor je znano, v državni zbor le po milosti mladočeške stranke in se tudi Mladočehom pridružila brezpogojno. V svojih političnih nazorih pa se realisti še precej razlikujejo od mladočeških svojih kolegov, kakor posebno jasno kaže prof. Masaryk. Zadnji govor, katerega je govoril svojim volilcem v Strakonici. Masaryk govoril je tudi o vnanji politiki in se izrekel odločno proti Vašatyju. Jedro njegovega poročila je nastopno: „Kardinalna točka politične situacije je trojna zveza, ki Čehom ni simpatična in sicer baje zato ne, ker bi zveza z Rusijo olajšala izdatna bremena, katere nam je nositi vsled vednega pomnoževanja vojske. Kdor to trdi, pozabil je, da smo bili svoje dni z Rusijo alijirani, da smo pa kljub temu žrtvovali ogromne vsote v vojaške namene. Tudi Čehom ni koristila tedanja avstrijsko-ruska zveza čisto in gladko nič. Glede Rusije razširjeni so mej Čehi zelo krivi na-

Vender se Herman ni dal odvrniti, vsak dan je dobila Lizabeta Ivanovna pismo od njega, zdaj tem zdaj onim potom. Ti že niso bili več prevedeni iz nemškega. Herman je pisal zdaj z naudušenjem, govoril je s svojim lastnim jezikom. Pričali so jasno neupogljivost njegove zahteve in zmedenost njegove svojevoljne fantazije. Lizabeta Ivanovna ni več mislila na to, da bi jih nazaj pošiljala; bila je omamljena in začela odgovarjati — in njena pisma so postajala od ure do ure daljša. Naposled mu je naslednje pismo skozi okno vrgla:

„Danes je bal pri X-skem poslancu. Grofinja bode tam. Mi ostanemo do dveh. Zdaj imate torej priliko, me videti. Kakor hitro se bode grofinja odpeljala, se bodo njeni posli najbrž razšli, vratar bo sicer ostal, pa tudi on se navadno poda v svojo sobo. Pridite proti poludvanajsti uri. Idite naravnost po stopnicah; če bi koga videli v predsobi, uprašajte, jeli grofinja doma? Odgovorili Vam bodo, da ne in potem se morate vrniti, najbrž pa ne boste nobenega srečali. Hišine so vse skupaj v neki oddaljeni sobi. Od predsobe idite na levo zmerom naprej do grofinjine spalnice. V tej spalnici boste za zaslonom videli dvojna vrata, desna drže v kabinet, kojega grofinja nikoli ne pohodi, leva pelje na koridor, in tu so ozke zakrivljene stopnice, ki peljejo v mojo sobo.“ (Dalje prih.)

zori, toda ne oziraje se nanje, sme se uprašati: ali je za katero koli stranko koristno, da priporoča zvezo z Rusijo, ko je vender dognano, da je Avstrija sklenila za celo vrsto let zvezno pogodbo z Nemčijo in z Italijo? Ali morejo Čehi priporočati zvezo z Rusijo, ko se le-ta sama brani take zveze. In končno, so li simpatije naroda češkega, ki je vsakozí liberalen narod in mrzi vse kar je policijskega, so li te simpatije uzrok, da bi zaupal brezpogojno baš ruski policiji. — Glede drugih strank avstrijskih rekel je Masaryk, da se poslanci naroda ne morejo družiti z visoko aristokracijo, katero prešinja nekrščanski stanovsk duh in preziranje do drugih poslancev. Mogoča je samo združitev na podlagi določenega programa. Isto tako ni še misliti, da bi se Mladočehi v sedanjih razmerah mogli združiti z moravsko-češkimi poslanci, ki so zastopniki staročeških nazorov; tudi ž njim je mogoča le parlamentarna združitev, dočim je glede Poljakov in Hohenwartovcev treba še čakati. Glede Nemcev sodi Masaryk, da mej njimi in mej Čehi v materialnih uprašanjih ni nobene razlike, pač pa, da so v političnem oziru principijelne razlike, katerih je mogoče le premostiti, ako bi se državnopravno razmerje čeških dežel končno določilo. Državno pravo češko je po Masarykovi sodbi jedina garancija za enakopravnost.

Spletski škof Nakić.

Že večkrat imeli so priliko imenovati famoznega škofa Spletskega ime, kadar koli je pa nanesla prilika, da smo se z njim bavili, nikdar nismo vedeli povedati kaj dobrega. I zdaj je tako. Gospodine Nakić suspendiral je od službe tri hrvaške duhovnike spletske škofije, in sicer zato — čujte in strmite! — zato, ker so se vrnili na svoja mesta tri dni pozneje, nego jim je potekel dopust!!

Vnanje države.

Nemška sodba o naši vojski.

Odkar se je Avstija približala Nemčiji ter pristopila k trojni zvezi, prizadevajo si nemški politiki na vsi moč, da pomnožuje Avstrija svojo vojsko, ne oziraje se niti na potrebo te ogromne vojaške sile niti na sposobnost davkoplačevalcev, polagati na altar domovine, tako silne denarne žrtve. Znana „Norddeutsche Allg. Ztg.“ piše glede na zadnje terjatve našega vojnega ministra nastopno: „Prizadevanje, vzdržati ravnotežje v budgetu, ima močno zaslonbo v parlamentu in mej narodom, toda vzlic vsej izbornosti avstrijske vojske treba priznati, da so posamni kadri premajhni in da je mnogo premalo častnikov kar odpraviti je nujno potrebno.“ — Torej Nemcem v rajhu ni vseč, da naši zastopniki ne marajo dovoliti novih izdatkov; zakaj — tega pač ni treba povedati napose.

Ruska oboroževanja.

Berolinski listi, ki pazno zasledujejo najmanjšo stvarico na Ruskem, poročajo, da zbira Rusija vedno novih vojakov ob zapadnih svojih mejah. „Kreuz-Ztg.“, znani organ pruskih aristokratov, ki ima tudi mej diplomati mnogo sodelavcev, javlja, da ni smeti verovati raznim časopisom, kar poročajo o ruskih manevrih itd., nego pravi, da so to zgolj oficijozna poročila, katerim je namen premotiti politične kroge, kajti Rusija zakriva ž njimi le vedno večje mase vojske zbrane ob mejah. Faktum je, da so Rusi zdaj pred kratkim zopet nastanili sila mnogo konjice blizu nemške meje ter potrebne vojašnice in hleve sezidali znova ali pa vzeli pripravna poslopja v zakup. Reči se more, da so v kratkem svoje vojsko ob meji potrojili in je nastanili povsem blizu meje, vzlic temu, da je bila doslej i z jedne i z druge strani navada, da ni bilo dve milje od meje vojaških garnizij. Vsa nabiranja vojakov vrše se zdaj, ko so že zdavna končani manevri, in isto tako se utrjuje zdaj v naglici vse ozemlje od Kovna do Varšave, kar gotovo ni dobro znamenje za evropski mir.

Iz cerkvenih krogov.

Te dni bila je v Lyonu volitev novega generala dominikancev in sicer je bil izvoljen pater Andrej Frühwirth z Dunaja. Glede te volitve izrekel se je visok cerkven dostojanstvenik, da jo je primerjati volitvi sedanjega predsednika francoski republiki. Izid volitve presenetil je najbolj volilce same. Novi general imel bode težko stanje v Rimu, kajti on pride z Dunaja, kjer je zdaj središče trojni zvezi, dočim se vatičanski politiki približavajo kolikor mogoče Franciji, za katero je posebne važnosti, da ostane mej socii generalovimi tudi sedanjí miníster dominikancev otec Henri Chatillon. Tudi glede španjskega ministra so Francozi v skrbeh, kajti španjski dominikanci, kateri so pokristjanili ves Tonkin, imajo še zdaj v onih krajih mnogo upliva, in mogli bi Francozom mnogo preglavice delati. — Upati je, da bodo trojni zvezi naklonjenega generala dominikancev že v Rimu ugotovili na pravi pot, da ne bode zgage delal.

Še vedno Dardanele.

Turčija poslala je baje diplomatiškim svojim zastopnikom okrožnico, v kateri obravnava dardanelsko uprašanje. Okrožnica konstatuje, da ruska prostovoljna mornarica, ki jadra s trgovinsko zastavo na jaborih, vozi že več let skozi Dardanele. Ker pa prevaža časih vojake in kaznjence, primerilo se je, da so take ladije po pomoti ustavljali v Dardanelah. Da so ogne Turčija takim nepravilnim

dogodkom, sklenila je že večkrat omenjeno pogodbo z Rusijo, ki je pa povsem v zmislu Berolinskega traktata.

Dopisi.

Iz Novega mesta 23. septembra. [Izv. dop.] K dopisu, priobčenem v št. 215 „Sloven. Naroda“ o ravnani našega Friderika viteza Schwarz z dijaki, bodi še omenjen raport redarja o celi aferi. Isti se glasi:

„Sinoči ob 1/8. uri na večer poklical me je gospod c. kr. okrajni glavar Friderik vitez Schwarz v gostilno „k solncu“, da tam napravim red.

Tje prišedši, najdem gospoda okrajnega glavarja viteza Schwarz, ki na vratih straži, in pri njem c. kr. vladnega konceptnega praktikanta barona Schönberger-ja.

Gospod c. kr. okrajni glavar pa je, kakor že povedano, na vratih stražil, da mu nobeden ne uide.

Imenovani gospod zahteval je, da mu dijaki povedo svoja imena, in ker mu tega niso takoj storili, zapovedal je „v imenu postave mora vsak svoje ime imenovati“, na kar so imenovali sledeča imena, katerih pa jaz morda nisem prav razumel. —

Na odločno zahtevo gospoda c. kr. okrajnega glavarja naznanim jaz to slavnemu županstvu s tem pristavkom, da ne vem, kaj so dijaki zakrivali.“

Novo mesto je povsem slovensko; imamo sicer tukaj par Nemcev, ki so si pa po večjem v svesti, da jih je premalo, in tudi nekateri mej njimi spoznajo, da mej zgolj slovenskim prebivaljstvom živé, ter da je treba uvaževati slovensko pesen, slovenski govor tega prebivaljstva.

Če bi bil kak Nemec, kateri se ima resnim jemati, tako ravnal, ko naš vitez Schwarz, bi kak oktet dolenj. pevskega društva v isto krčmo, v kateri je petje pesni „hej Slovani“ naš vitez Schwarz prepovedal, iti, to pesem zapeti ter dotičnega Nemca pozvati moral, ako se upa tudi teh pevcev z redarji ali drugače kako lotiti se, in to neglede tega, da kak tak vitez sabljo nosi, — s katero je že jedenkrat prav bedasto eksperimental; — ali Friderik vitez Schwarz, c. kr. okrajni glavar, prej v Postojni, zdaj v Novem mestu, je to storil in — ustne se zategnejo v milovalen posmeh in „mirna Bosna“.

Kakor izvem, je g. vitez Schwarz se izjavil, da je vladi in dežel. šolskemu svetu poročal, da naši dijaci Nemce preganjajo. —

G. vitez Schwarz ima v slednjem času fiksno idejo, da je Nemec in da Slovenci v Novem mestu Nemce in seveda njega kot Nemca viteza še hujše preganjajo. G. vitez Schwarz je namreč pred nekaj časa našega gimnazijskega ravnatelja na odgovor stavil, češ, da njegovega sina sošolci njegovi pretepavajo in to zaradi tega ker je Nemec ter tirjal za svojega Lotarja satisfakcije. G. ravnatelj je izjavil, da tega o dijaci njegova gimnazija ne more misliti in vpraša g. viteza, če njegov sin ni morebiti zlagal. Kaj, kak vitez Schwarz se bo lagal? Kaj mislite! — Na to velika preiskava mej dijaci, (g. ravnatelj g. viteza še ni dobro poznal,) in izid te preiskave je bil: mali vitez Schwarz se je norčeval, — nobeden slovensk dijak se ga ni lotil, le nemšk dijak iz Kočevja ga je jedenkrat namlatil ker mu je mali vitez nagajal. —

S to fiksno idejo, da njega in njegove otroke Slovenci v Novem mestu preganjajo, hodi g. vitez Schwarz tudi v urad in potem je lahko mogoče, da sega zdaj mej Sokole, zdaj udari na požarno brambo, zdaj mej dijake in po poti na slov. kmečke fante pa kar se sabljo.

Bog ve, kaj še bomo vse doživeli tekom letošnje zime od strani našega Friderika viteza Schwarz.

Jaz sem si mislil, dokler je g. vitez na Notranjskem bil, da se isti ravna po načelu: lieber berüchtigt rein, als gar keinen Namen haben“, — ali danes sem drugih mislij.

Z Dolenjskega 23. septembra [Izv. dop.]

Vse časti in hvale vredno je delovanje našega šolskega društva sv. Cirila in Metoda. Le-to pa vender ni prav, da ne zastavlja svoj vod, namenjen rešitvi naše narodnosti, tudi v osredji slovenskih dežel, tam, kjer je to jako potrebno. Na Kranjskem imamo okolu Kočevja vasi čisto slovenske narodnosti, ali pa vsaj mešane, otroci ušolani so pa v nemške šole. V nemških šolah so ne poučujejo slovenski otroci kar nič v materinem jeziku n. pr. v Poljancah (Pöllend) itd. ali pa k večjemu po jedno uro

na teden, kakor n. pr. v Maverlu, ako se dotičnemu učitelju to ravno poljubi. Na Primorskem, Koroškem, Štajerskem rešuje naše šolsko društvo sv. Cirila in Metoda dosti slovenskih otrok ponemčenja, pravdoma, v osrčji Slovenije, se jih pa vendar le dosti ponemči. To godi se tem uspešnejše, ker so kočevski učitelji vsi ekozi in skozi najzagrizenejši sovražniki slovenstva, in od nemškega šulferanjskega društva materijalno podpirani, da svojo narodno dolžnost tem radikalneje izpolnjujejo. Ali bi ne bilo torej na mestu, da načelnštvo društva sv. Cirila in Metoda tudi periferijo Kočevja natančneje preišče, ter tudi tam svoj vod nastavi?

Sicer pa še jedno uprašanje. Ali je našim deželnim in državnim poslancem res absolutno nemogoče to doseči, da bi se i kočevski otroci po večrazrednih šolah slovenščine učiti morali, kakor se morajo slovenski po celem Slovenskem nemščine? Res čudna pravica je to v nas. Slovenci se morajo nemščine učiti, Nemci (Kočevjarji) se pa slovenščine ne smejo učiti.

Domače stvari.

— (Odkritje Gajevoga spomenika.) Jugoslovansko akademijo zastopali bodo gg. Rački, Torbar in Tkalčić. Uredništvo „Narodnih Novin“ zastopal bode g. Grlovič ter položil prvemu hrvatskemu novinarju in utemeljitelju lista srebrn lovorjev venec na spomenik. Tudi zastopniki akademije prineso soboj prekrasen venec, da okitijo z njim Gajev kip. Mej božjo službo pelo bode tipografsko pevsko društvo „Sloga“ iz Zagreba mašo Zajčevo.

— (Poseben vlak k odkritju Gajevoga spomenika) v Krapini odpelje se v nedeljo zjutraj iz Zagreba ob 7. uri 10 minut. Prijave vsprejema do jutri zvečer tiskarna „Narodnih Novin“.

— (Goriška razstava.) Največje število obiskovalcev bilo je v nedeljo, namreč 6001 osoba. Največ obiskovalcev prišlo je s Tržaškimi jutranjimi vlaki, ki so imeli vsled prevelikega navala zamude. V torek bilo je vreme skrajno neugodno in je bilo le 727 oseb v razstavi. Dozdaj je obiskalo razstavo blizu 24 000 plačujočih oseb. Odbor je ukrenil, da imajo šole in dobrodelni zavodi ob gotovih dneh prost ustop. Isto dovolilo se je vojakom Goriške posadke, ki so v sredo in včeraj mej 1 — 3 uro popoldne obiskali razstavo. Razstava lovskih in drugih psov bode 26. t. m. Razstavni odbor ustregel je splošnji želji ter se bode razstava podaljšala za 8 dni, to je do 4. oktobra.

— (Z učiteljskega.) Na tukajšnji učiteljski pripravnici je letošnje šolsko leto 78 učiteljskih pripravnikov, 96 pripravnic. Na tečajih za otroške vrtnarice je 18 obiskovalk. Na vadnici za dečke je 114 učencev, na vadnici za dekleta 137 učenk. Otroški vrt obiskuje 19 dečkov in 19 deklic.

— (Nemštvo.) Na c. kr. gimnaziji v Mariboru je v prvem razredu vsprejetih 32 učencev v nemškem in 46 v slovenskem oddelku, tedaj v cellem 78 učencev. Več slovenskih dečkov pa ni našlo milosti pri c. kr. gimnazijskem vodji, ker niso znali do volje nemščine, da si so prav dobro odgovarjali v drugih rečeh.

— (Germanstvo.) V Mariboru obstoji „zaveza Germanov“ in v njej nosijo zvonec ti-le pravi pravcati Germani: dr. Ed. Glantschnigg (Glantschnik), A. Serpp (Srp), Wiltchke (Vilčke) itd. Opomenimo pa še naj o tej zvezi to, da je ona v službi „viteza Jurija“.

— (Odpadniki.) Kdo širi na Slovenskem najbolj nemščino, to vidimo iz imen, ki jih nahajamo mnogokrat tam, kjer bi jih najmanj pričakovali. Tako so na čelu nemškega „Schulverein“-a v Ljutomeru gg. odvetnik dr. Namesnik, poštar Mavrič in lekar Šarec. Prva dva sta Slovenca, poslednji Čeh, vsi trije pa so navzlic temu strastni pristaši Weitlofa in podpirajo germanizovanje slovenske mladine.

— (Češki gostje v Zagrebu.) Posebni vlak iz Prage v Zagreb k razstavi došel bode 4. oktobra. Hrvatje bodo gotovo češke brate vsprejeli istotako naudušeno, kakor so Čehi vsprejeli hrvatske obiskovalce Praške razstave.

— (Madjarski gostje v Zagrebu.) V soboto 26. t. m. pride s posebnim vlakom nekoliko sto gostov iz Budimpešte v Zagreb pod vodstvom grofa Zichyja. Na kolodvoru pozdravil jih bode mestni načelnik. Ob 3. uri popoldne grede korporativno v razstavo, kjer jih bode pozdravil razstavni odbor. Zvečer prirede Zagrebska pevaka društva v

razstavi koncert. V nedeljo ob 5. uri popoldne da jim mesto Zagreb banket.

— (Iz Oseka) došel je včeraj poseben vlak v Zagreb k razstavi. Na kolodvoru jih je vsprejel in pozdravil župan z mestnim zborom. Pevsko društvo „Kolo“ pozdravilo je goste s pesmijo na kolodvoru.

— (Ivana Ortha) misteriozni roman plete se nadalje. Poleg tega, kar smo že prijavili, objavljajo nekateri listi vest, da je tudi igralka Jeny Stubel dobila poročila od svoje sestre Milke, ki je kakor znano soproga Ivana Ortha. Vest o udeležbi Orthovi pri bojih v Chileu se je raznesla, ker je došlo na njegovo mater pismo nečega bivšega nemškega častnika, ki je poslal fotografijo nečega generala Toscana. Ta general, ki je frapantno podoben Ivanu Orthu ali bivšemu nadvojvodi Ivanu, udeležil se je vojne proti Balmacedi.

— (Vojaškega davka,) ki ga plačujejo zaradi telesne nesposobnosti za vojaščino nepriljubljeni, uplačalo se je doslej 12,453.000 gld. Podpora se je dala rodbinam rezervistov iz te vsote 1.382.330 goldinarjev.

— (Iz Bolca.) Danes v soboto bil je tukaj, priselši iz Gorice, nadvojvoda Kar. I. Ludovik. Nadvojvoda mudil se je delj časa pri nas, ter po obedu v gostilni pri „pošti“ odpotoval čez Predel na Koroško. Nadvojvoda je jako ljubezniv in mil in ima za vse dobro oko. Od Bolca naprej ogledal si je nadvojvoda natanko po povodnji zlo poškodovane kraje ter tudi nekaterim podelil podpore. Vsi kraji, kjer se je nadvojvoda vozil, bili so v zastavah, in ljudstvo je praznično pozdravljalo brata presvetlega cesarja. Bog ga živi in ohrani!

— (Tri konje zastrupil) je neznan zločinec 21. t. m. posestniku Janezu Schillingerju na Perovem pri Kamniku. Živali: breja kobila, konj in 27 tednov star žebček, katere so bile izredno lepe rasti, poginile so tekom 24 ur. Pri preiskavi trupel našel je okrajni živinozdravnik strupa arsenika (mišnice) v toliki meri, da bi bila vsaka pomoč zaman. Lastnik trpi do 600 gld. škode.

— (Tatvina na železnici.) Mej Vidmom in Gorico bilo je ukraden iz poštne vreče pismo, ki je bilo zavarovano za tisoč lir, v katerem pa je bilo sedem tisoč lir. Po čudni pomoti prišlo je to pismo v poštno vrečo za navadna pisma. Neznani tatovi morali so vse to vedeti, kajti vrečo prerezali so z ostrim nožem in ukradli iz nje jedino le omenjeno pismo, na katero so menda prežili. Jednake drzne tatvine neso redke na italijanskih železnicah.

— (Iz pred sodišča.) Pri okrožnem sodišči v Celji bila je predvčeranjem obravnava zaradi železniške nezgode, ki se je pripetila 20. januarja t. l. pri Ponikvah. Kakor znano, je bil nadporočnik Mali težko ranjen, štirje drugi potovalci pa lahko in je bilo razdrobljenih več vagonov. Obtoženi so bili: železniški čuvaj Krabša, strojevodja Daradin in dva sprevoznika poštne vlaka. Čuvaj Krabša bil je obsojen na dva meseca ostrega zapora. Strojvodja in oba sprevoznika bili so oproščeni.

— (Nova žandarmerijska postaja) ustanovila se bode v Št. Jurji poleg Kranja z dnem 1. oktobra.

— („Učiteljsko društvo“ za Sežanski okraj) imelo bode zborovanje v proslavo desetletnice svojega obstanka v četrtek dne 1. oktobra v Sežani.

— (Povodnji in škode na Koroškem.) Ob Rablskem jezeru dela od ponedeljka 100 vojakov, lovcev in topničarjev iz Naborjeta, pri Bolski trdnjavi pa pijonirski oddelek, da popravijo škode, katere so napravile zadnje povodnji. Cesta je na več krajih odplavljena in se je morala zopet urediti stara, pred leti opuščena cesta ter napraviti dva nova mostova čez Žlico, ki sta se že vtorek izročila prometu.

— (Potres.) V Savodji in v bližnjih dolinah na Koroškem čutili so včeraj zjutraj ob polu četrti uri hud potres, ki je trajal štiri minute. Spremljevalo ga je gromu podobno bobnenje.

— (Bralno društvo v Framu) na spodnjem Štajerskem ima v nedeljo 27. t. m. ob 4. uri popoldne svoje redno zborovanje pri g. Turnerji. Potovalni učitelj iz Maribora g. Bele bode govoril o napravi sadnega mošta.

— („Milje i omilje“) bode naslov zbirke poezij, katere bode izdal v kratkem slavni pesnik Jovan Sundečić. Obsezala bode ta izdaja mnogo že znanih, a tudi mnogo še nenatisnenih erotičnih

pesnij. Ta vest bode gotovo obradovala vse prijatelje jugoslovanskega pesništva.

— (Srbski konzulat v Trstu.) Iz Belegagrada se brzojavlja, da je atašé Mita Popović pri ministerstvu vnanjih zadev imenovan srbskim konzulom v Trstu.

— (Cvetoča jablan.) Kakor poroča „Marburger Ztg.“, je pri sv. Barbari pri Vurbeku neka jablan polna cvetja, ob enem pa nosi tudi že zrela jabolka.

— (Visoka starost.) Te dni pripeljali so v bolnico milosrčnih bratov v Zagrebu 104letno starko, ki se je nekoliko poškodovala. Starka je sama in brez pomoči dospela v prvo nadstropje.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Praga 24. septembra. Ob priliki poseta cesarjevega došla bodeta tudi ministra Falkenhayn in Schönborn v Prago. Falkenhayn došel bode še prej in bode že navzoč ob prihodu cesarja. Schönborn, kateri ob svojem času ni bil navzoč pri oficijelnem otvorenju razstave, udeležil se bode oficijelnega vsprejema cesarjevega v razstavi in bržkone ostal tri dni v Pragi.

Lvov 24. septembra. Poljski listi javljajo oficijozno, da glede povišanje vojnega budgeta ni misliti na uresničenje raznih projektov za reformo davkov, posebno ne na davčno olajšanje za malo obrt.

Kodanj 24. septembra. Govori se, da se bodeta ruski car in carinja povodom smrti velicega kneza Aleksija jutri vrnila v Rusijo. Pot pojde preko Gjedesbya, Warnemünde, Berolina in Aleksandrova v Moskvo.

Draždane 24. septembra. Giers došel popoldno in se odpelje jutri v Italijo.

Peterburg 24. septembra. Prometno ministerstvo sklenila je graditi strategičko važno železniško progo od Kovna preko Kalvarije v Ostrolenko, kjer se bode združila z železnico ob Visli.

Rim 24. septembra. Mej Rusijo in Italijo se vrše obravnave zaradi trgovinske pogodbe.

Frankfurt o. M. 25. septembra. Trgovinski minister Berlepsch izjavil, obiskavši borzo, da zastopniki trgovine in industrije smejo brez strahu se pečati s svojimi mirnimi opravili, ker vsem vznemirjajočim razširjenim vestim manjka dejanske podlage. Najbolje poročstvo za mir je volja cesarjeva, strinjaje se z voljo naroda, da se ohrani mir.

Postojina 25. septembra. Pri današnji volitvi v tržni zastop narodna stranka zmagala s 55 glasovi večine.

Dunaj 25. septembra. Današnje poročilo o zdravju Taaffeja: Trip in temperatura kakor včeraj, splošno stanje prav povoljno, otekline še vedno, vendar ponehuje.

Kodanj 25. septembra. Ruska carska obitelj ob 9. uri 40 minut odpotovala v Moskvo preko Gjedesbya.

Berolin 25. septembra. Wolfvemu bureau-u javlja se iz Kodanja, kot gotova resnica tam razširjena vest, da se bode srbski kralj Alekander poročil s princezino Heleno, hčerjo kneza črnogorskega.

Razne vesti.

* (Samomor slavne pevke Marije Wilt.) Z Dunaja se poroča, da je slavna pevka Marija Wilt včeraj v napadu blaznosti skočila s četrtega nadstropja hiše „Zwettelhof“ na ulico ter bila takoj mrtva. Bivala je dva dni v zdravilnici dr. Holänderja v Hackingu blizu Dunaja, od kjer se je oddaljila na skrivnem.

* (Židovske manipulacije.) Sopronjska trgovinska zbornica naznanila je nedavno trgovinskemu ministerstvu, da se je oddalo na nekaterih ogerskih postajah mnogo jabolčnika, ki se je potem pomešal z vinom ter razposlal kot pristno ogersko vino. Stroga preiskava pokazala je naslednje: Samuel Grünwald, agent vinskega trgovca M. Bauerja v Semeringu, nakupil je na štajerski meji mnogo jabolčnika ter ga poslal na železniški postaji Felsőőr in Pinkafő kot jabolčnik Sobotškemu spediterju Izidorju Faludiu. Ta je potem odposlal jabolčnik kot „vino“ imenovanemu vinskemu trgovcu v Semeringu. Na tak način poslal se je štajerski jabolčnik kot ogersko vino iz dežele. Od 14. marca do 22. avgusta poslalo se je na tak način 164 sodov jabolčnika v skupni teži 1.249.610 kilogramov na razne kraje, dokler ni prišla na dan ta židovska manipulacija.

* (Čudna zbirka.) Mej kronanimi glavami nahaja se več nabiralcev raznih stvarij. Princ Waleški marljivo nabira pipe, ruski car zbira pismene znamke in pa jajca roparskih ptic, cesar Viljem podpise najznamenitejših vojskovodij tega stoletja, kralja švedski in rumunski zbirata avtografe. Najčudnejšo zbirko ima kraljica italijanska Margherita: rokavice in črevlje Marije Stuartove, kraljice Ane angleške, Katarine II, Marije Antoinete, cesarice Josipine, cesarice Marije Lujze, bivše cesarice Evgenije in družih še živečih cesaric in kraljic.

* (Smrt vsled manevrov.) Po končanem manevrih pri Lugosu udeležil se je honvedski nadporočnik Korenyi še pogovorov mej častniki, potem pa odjezdil s štirimi tovariši v Lugos. Komaj je došel tja, prišlo mu je slabo in so ga morali tovariši dvigniti iz sedla. Deset minut pozneje umrl jim je na rokah. Vele velicega napora pri manevrih počila je mlademu častniku žila in mu odtekla kri.

* (Ladija se je potopila.) Parobrod „Grönland“, vozeč iz Antwerpena v Madras, potopil se je mej potom. Sedemnajst ljudi je utonilo.

* (Preprečen dinamični atentat.) Po telegrafskih poročilih iz San Franciscu razkrili so zaroto za razrušenje državne ječe v San Auentinu. Veliko množino dinamita so našli pod posteljami sedmih kaznjencev. Dinamit naj bi se razstrelil, ko so bili kaznjenci na sprejodu, potem bi se bili kaznjenci polastili orožja paznikov, jih pomorili in ubežali. Pomnožile so se straže in dobro oborožile.

* (Zaradi svojih mačk zgorela.) V Annecy na Francoskem nastal je požar, ki je upelil pet velikih poslopij. Dve poslopji sta poleg tega v nevarnosti, da se zrušita. Škode je dva milijona frankov. Neka stara devica je zgorela, ker je po sili hotela rešiti svoje mačke.

* (Brivec in kmet.) V Béziersu na Francoskem bril je neki brivec kmeta, ki se mu ni dozdeval baš posebno prebrisan. Kmet je tožil, koliko ima miši na svojem posestvu. Brivec pravi v šali, da plača vse miši, kolikor mu jih prinese, po franku komad. Nekaj dni pozneje pride res kmet z veliko kletko, v kateri je bilo 152 miši. Brivec bil je v zadregi, kajti ni vedel, kako se znebiti nasledkov neumestne svoje šale. „Je-li ste gotovi, da so vse moškega spola?“ upraša kmeta, ki odgovori, da na to pač misli ni. „Potem jih le vzemite nazaj!“ pravi brivec vesel, da se je tako duhovito izrežal iz stiske. Zdaj še le zapazil je kmet, da se je brivec norčeval z njim. „Da bi miši nosil nazaj?“ reče, raje Vam jih pustim zaostoj. Rečeno storjeno, odpre kletko in izpusti vseh 152 miši po hiši. Kak obraz je naredil brivec, si je lahko misliti.

Poslano.

Velecenjenim p. n. prebivalcem Sežane!

Ko je zadnjo nedeljo naše društvo imelo svoj izlet v Vašo sredo, okrasili ste svoje domove z zastavami v znamenje, da smo Vam slovenski pravniki dobro došli. Lepi in nepričakovani ta vsprejem nas je utrdil v prepričanju, da smo prišli „svoji k svojim“ in da narod Sežanski umeje duha, kateri vodi delovanje našega društva. Ta zavest nam je tudi dala tiisto posebno veselje, s katerim smo tiistega dne vršili na Vaših tleh svojo nalogo. In vsi pravniki, dasi iz raznih strani naše domovine, bili smo tudi v tem složni, da smo Vam hvalo dolžni za podeljeno nam sijajno gostoljubnost.

Podpisani odbor šteje si v posebno čast, da Vam izreka občno zahvalo za vse, proseč Vas, da to blagovoljno vzamete na znanje. Bog Vas ohrani!

V Ljubljani, dne 22. septembra 1891.

Za odbor društvo „Pravnik“:

Dr. Fran Papež,
načelnik.

Dr. Danilo Majaron,
tajnik.

Za vnanjo porabo. Bolečine udov, protinske in revmatične bolezni in vsakovrstna vnetja se z gotovim uspehom ozdravijo z Moll-ovim „Francoskim žganjem“. Steklenica stane 90 kr. Vsaki dan ga razpošilja po poštne povzetki A. Moll, lekarnar, c. in kr. dvorni založnik na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom. 6 (4-12)

Vse one čast. p. n. naročnike, katerim smo včeraj pridelali nakaznice, prosimo prav utjudno, da blagovolé — zaradi pravilnosti in reda v upravnistvu — naročnino gotovo do 5. oktobra t. l. poslati, ker drugače jim bode list brezpogojno ustavljen.

Upravištvo „Slovenskega Naroda“.

„LJUBLJANSKI ZVON“

za vse leto 4 gld. 60 kr.; za pol leta 2 gld. 30 kr.; za četrto leta 1 gld. 15 kr.

Tuji:

24. septembra.

Pri Malli: Cora, Deutsch, Bamer, Lavrič iz Trsta. — Bleksitz iz Srbije. — Regnat iz Gorice. — Tomitsch in Kočevja. — Zerk iz Banjaluke. — Testin iz Praga. — Dr. Faber, dr. Krall, dr. Klinger, Budinsky iz Gradca. — Groschl, Stein, Weiss, Winterholler, Schick z Dunaja.

Pri Mollu: Kandernal, knez Auerperg, Kostner, Blumrich, Morgenstern, Mautner, Schwab, Pollak, Mayer, Baum, Wiener z Dunaja. — Ladnik, dr. Mahnert iz Gradca. — Demšar iz Zelezničev. — Martine iz Pulja. — Candoini iz Trsta. — Hoffman, Burich z Reke. — Malli iz Tržiča. — Moline z Angleškega. — Treven iz Idrije. — Eisler iz Velike Kaniže.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Močina v mm.
24. sept.	7. zjutraj	739.2 mm.	10.0° C	sl. szh.	jasno	
	2. popol.	739.5 mm.	13.0° C	m. vzh.	jasno	0.00 mm.
	9. zvečer	742.8 mm.	9.0° C	m. vzh.	jasno	

Srednja temperatura 10.3°, za 3.6° pod normalom.

Dunajska borza

dne 25. septembra t. l.

(Izvirno telegrafsko poročilo.)

	včeraj	—	danes
Papirna renta	90.75	—	91.00
Srebrna renta	90.65	—	90.90
Zlata renta	109.85	—	109.90
5% marčna renta	102.00	—	102.15
Akcije narodne banke	100.00	—	101.00
Kreditne akcije	276.75	—	279.00
London	117.55	—	117.35
Srebro	—	—	—
Napol.	9.31 1/2	—	9.31
C. kr. cekini	5.59	—	5.58
Nemške marke	57.75	—	57.67 1/2
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	134 gld.	— kr.
Državne srečke iz l. 1864	100	180	75
Ogeraka zlata renta 4%	—	103	25
Ogeraka papirna renta 5%	—	100	50
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	120	25
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	—	115	—
Kreditne srečke	100 gld.	185	—
Rudolfove srečke	10	20	—
Akcije anglo-avstr. banke	120	152	20
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	—	228	—

Klavir

v dobrem stanu, lepozvočen, je za 100 gld. na prodaj.

Kje, pove upravištvo „Slov. Naroda“. (761—4)

Šolske knjige

za ljudske šole na deželi, potem vse šolske potrebščine

razpošilja točno in ceneno (799—1)

J. GIONTINI

trgovec s knjigami in papirjem v Ljubljani.

Štev. 7816.

(803)

Upis tvrdke.

Pri deželnem kot trgovskem sodišču v Ljubljani se je v registru za posamezne firme upisala firma

Ivan Tomšič

obrt z lesom in kupčija z mešanim blagom v Ilirski Bistrici.

V Ljubljani, dne 19. septembra 1891.

Od pluga do krone.

(745—13)

Pri

Karolu Till-u

v Ljubljani, v Špitalskih ulicah št. 10.

Vse

(456—9)

šolske potrebščine

za pisanje, risanje in slikanje, za vse šole po naročilu gg. profesorjev.

Velika izbora

risalnih skladnikov, risal itd.

Dijaški koledar

za leto 1891/92

se dobi

v „Narodni Tiskarni“ in pri vseh knjigotržcih.

Poslednji mesec.

Velika

Poslednji mesec.

Praška razstavna loterija.

Glavna dobitka:

goldinarjev 100.000 goldinarjev 50.000 goldinarjev

LOZI po 1 gld.

V Ljubljani se dobivajo lozi pri J. C. MAYER-ju.

LOZI po 1 gld.

(707—15)